

Соколовський Олег

С63 Воно гризе : роман / Олег Соколовський. — Київ : Віхола, 2026. — 192 с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 978-617-8606-91-6

Він не пам'ятає, ким був до того, як опинився в готельному номері сам на сам із потворою. Не пригадує, як потрапив сюди. Телефона немає, зброї теж, вікна неможливо розбити, а двері сковані ланцюгами. Навіть крик не виходить за межі цього дивного приміщення.

Поранений і зболений, він має вижити в химерному світі, де в темряві чатує пазуристе й ікласте *Оте*, а безпека залежить від тьмяного світла вуличних ліхтарів за вікном. Страшна злива посилюється. Чи справді він єдина людина в цьому готелі? І чи вдасться йому пригадати бодай щось зі свого справжнього життя, перш ніж світло остаточно згасне й *Оте* прийде за ним?

УДК 821.161.2'06-312.9

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Олег Соколовський, 2026
 © Оксана Гаджій, обкладинка, 2026
 © ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2026

ISBN 978-617-8606-91-6

1

Крізь суцільну темряву долинав звук крапель води, що вдарилися об скло. Свідомість силкувалася вихопити бодай якісь візуальні образи, проте нічого, крім темряви, не було.

Тупий біль, сконцентрований у грудях, ширився тілом, розпираючи його зсередини. Було важко дихати. Свідомість поверталася поступово. Десь зовсім поруч барабанив дощ.

Я розплющив очі.

Тьмяне нічне сяйво, що линуло десь збоку, висвітлювало павутиння з дрібних тріщин на побіленій стелі.

Тіло не слухалося, відмовляючись підкорятися мозковим імпульсам. Під лопатками відчувалося щось тверде, через що груди були значно вище за голову. Шия німіла й неприємно поколювала. Я досі не міг відірвати погляду від стелі.

У повітрі стояв затхлий запах пилу.

Злива була страшена. Краплі гучно стукали у вікно. Я боявся, що воно ось-ось трісне, і мене накриє уламками скла. У грудях важчало, а цей стукіт, що посилювався, болем відлунював у скронях. Минув ще якийсь час, перш ніж мені вдалося повернути голову набік, до стіни.

На світлих шпалерах у тьмяному холодному світлі виділялася чорна тінь. Вона поволі гойдалася, аж доки я не збагнув, що це тінь від голови.

Груди з новою силою стиснув тупий біль. Я щось промимрив і ледве підвів голову, щоб подивитися перед собою. Виявилося, що біль і важкість у тілі мали конкретну причину.

На моєму животі сиділа людиноподібна істота. Ногами вона чи, радше, воно стискало мені боки, а лівою рукою... лапою з довгими тонкими кігтями спиралося на груди.

Навіть якби тіло мене послухалося, я не наважився б поворушитися.

Почвара мала худорляве витягнуте тіло, більше за людське, але значно тонше. Непропорційно довгі кінцівки скидалися на мавпячі. Проте ні на тулубі, ні на голові волосся не було. Чорну пористу шкіру вкривав прозорий слиз, що виблискував у тьмяному світлі — ніби вугілля, залите епоксидною смолою, що не встигла затвердіти. З напівроззявленого рота, наче голки, стирчали такі самі довгі, як і кігті, але вдвічі тонші зуби. Чорні плескаті очі широкими темними проваллями дивилися на мене. У них я побачив своє відображення.

Крик застряг усередині та не міг вирватися з-під ваги істоти, що напосідала зверху. Попри те що візуально *оте* не здавалося важким, сила, з якою воно тиснуло мені на груди, дедалі збільшувалася. Ще трохи, і мої ребра не витримали б. Я став задихатися. Хапав ротом повітря, немов риба.

Раптом, ніби за мовчазною вказівкою, почвара почала діяти. Вона замахнулася лапою; з паші вилетів пронизливий звук, що віддалено нагадував вереск кішки,

якій наступили на хвоста. Страх прошив моє тіло, серце шалено калатало в грудях. Я скинув руки й затулив обличчя.

Гострий біль різонував передпліччя лівої руки. Я інстинктивно штовхнув істоту правицею. Тиск у грудях послабився — химера ковзнула вниз.

Знову почувся пронизливий вереск, що луною розійшовся кімнатою, відбившись від стін і стелі. Я висмикнув з-під почвари ноги, коли вона припала на бильце, готуючись стрибнути вперед. Перш ніж їй це вдалося б, я перехилився через край ліжка та впав на підлогу. Зачепив головою приліжкову тумбу й на мить утратив орієнтир у просторі.

Раптовий адреналіновий сплеск від зустрічі з невідомим створінням швидко згас. Я спробував підвестися, але ноги не слухалися. Позаду долинуло гучне сичання.

Я вперся руками в підлогу, зробив кілька кволих рухів уперед і підповз до вікна, захованого за щільними шторами. Шукаючи опору, схопився за ті штори, намагаючись підвестися. Важка запилюжена тканина напнулася та зарипіла під моєю вагою. Не встиг я підвестися й наполовину, як кріплення обірвалися, і мене огорнуло п'тьмою.

Страх, що химера скористається моєю безпорадністю та кинеться з ліжка, шалено посилювався. Я борсався в тканині, аж доки нарешті не вгледів перед собою кімнату, яку заливало бурштинове світло вуличного ліхтаря.

Перед очима літала пилюка, забиваючи ніс. Я ледь не чхнув, вчасно затуливши обличчя рукою. Спиною інстинктивно притулився до масивної металевої батареї під вікном, шукаючи захисту. Впевнившись, що

бачу всю кімнату і ніхто не зможе захопити мене зне-нацька, я швидко роззирнувся.

Де воно?!

Крім мене, нікого не було. Я скинув із себе штори. Схопившись за підвіконня, підвівся на ноги так швидко, як зміг, попри загальмованість тіла.

Де я?!

Побачив двері в дальньому кінці зі шпінгалетом під ручкою. Він не був замкнений. Варто було тільки штовхнути, і хто завгодно міг увійти будь-якої миті.

Куди воно поділося?!

Я зробив кілька кроків до виходу, доки паркет не рипнув під ногами. З-за дверей почувлися скрегіт і тихе сичання. Я заляк.

Воно там!

Відстань до дверей була невеликою, але невимовний жах від того, що я міг повернути до себе увагу гучними звуками, сковував тіло.

Раптом я відчув, що на мої босі ноги скрапує рідина. Лівою рукою прокотилася хвиля болю. Подивившись униз, помітив крізь розпороту сорочку від кисті й майже до ліктя закривавлений поріз. Кров скрапувала на підлогу, змішуючись із пилом. Я інстинктивно накрив долонею поранену руку, не знаючи, як зупинити кровотечу.

У голові паморочилось, тіло слабшало. Крові на підлозі побільшало, тож я збагнув, що зволікати не можна. Хотілося бігти, не оглядаючись, якомога далі звідси, але ноги досі погано слухалися. І *оте...* щось... було десь там. Тож я вирішив зачинитися в цій кімнаті, а потім придумати, що робити далі.

Обережно ступив уперед — підлога відповіла жалібним стогоном. Я завмер, прислухаючись. Наступний

крок — ще повільніше. Пристосувався спиратися на всю стопу, від чого паркет скрипів менше. Стискаючи рану, я прикипів до дверей. Ще кілька кроків. Нарешті, діставшись, обережно і тихо замкнув шпінгалет. Короткий видих вирвався з грудей. Я прислухався, але жодних звуків з того боку не почув.

На стіні поруч із дверима помітив вимикач. Мені цілком вистачало вуличного ліхтаря, щоб добре бачити, тож не наважився вмикати світло, яке могло повернути небажану увагу.

Озирнувся на вікно. Доц так само стукав по шибках, проте не так сильно, як мені здалося після пробудження.

Незнайома кімната була невеликою. Проте здавалася напівпорожньою. Все навколо нагадувало капсулу часу, де збереглася атмосфера кінця 90-х.

Зліва від вікна стояли металеве ліжко, з якого я впав, і біла тумбочка. Справа — велика дерев'яна шафа. Шпалери де-не-де краєчками повідшаровувалися від стін, але загалом трималися на своїх місцях і зберігали первісний світлий колір. Підлогу формували дрібні дерев'яні дощечки, особливо затерті посеред кімнати.

Здавалося, тут давно нікого не було — усе заплижене, крім ліжка. Його білі простирадла ніби постелені саме... для мене. Я втупився в порожнє ліжко. Одномісне. Подумав, що все це — збіса реалістичний сон, адже те, що відбулося, не мало нічого спільного з реальністю. Але зазвичай люди, які сплять, не знають, що це сон. До того ж якби я справді спав, то рука не боліла б дедалі сильніше.

Кинувши погляд на двері, вирішив вибиратися з протилежного боку кімнати. Так само неквапно, намагаючись не тривожити паркетні дошки, повернувся

до вікна. Спробував потягнути за ручку, але вона не піддалася. Або мені просто забракло сил, або ці вікна не відчинялись.

Мені пливло перед очима, контури втрачали різкість, помаранчеві відблиски ліхтаря змазувалися в широкі яскраві плями. Паморочилося дедалі сильніше. Я зрозумів: якщо терміново не зупиню кровотечу — знепритомнію.

Що робити?!

У голові крутилися якісь думки, що рану треба обробити, можливо, одразу ж зашити... Роззирнувшись, у змазаних образах кімнати я не помітив нічого, що могло б для цього згодитися. Навряд чи тут могла завалятися аптечка. Але навіть якщо вдасться зупинити кровотечу, кігті почвари аж ніяк не здавалися стерильними — треба знезаразити.

Але чим?!

Крізь пальці сочилася темна кров. Спершись на тумбу біля ліжка, я намагався діяти швидко й тихо, висувуючи шухляди. У першій, з якогось дива, стояли порцелянові тарілки із синіми візерунками по краях. Уміст наступної дивував ще більше: вугілля. Третя шухляда якнайкраще пасувала кімнаті: вона була порожня.

Після мого нишпорення біла тумба жахала: криваві патьоки та відбитки пальців перетворювали її на знаряддя вбивства. Але мене більше хвилювало те, скільки ще часу я пробуду при тямі.

Спершись на тумбу й ковзнувши поглядом по дерев'яній шафі, я раптом усвідомив, що так і не зрозумів, куди поділася почвара. Чи справжнім було те сичання з-за дверей? На запорошеній підлозі були відбитки лише моїх ніг. Мене знов охопила тривога.

Оте досі могло бути поруч!

Серце шалено забилося у грудях. Я повільно опустився на підлогу, сперся спиною на тумбу, притиснувши поранену руку до грудей. Стиснувся, щоби стати якомога непомітнішим.

Дверцята шафи були нещільно притулені, тож я обережно витягнув ногу вперед та підчепив великим пальцем одну половинку й стрімко рвонув на себе. На моє щастя, всередині не було нікого живого. Однак уміст шафи дивував не менше, ніж вугілля та посуд у шухлядах тумби.

Шафа була напхана засохлими букетами квітів. Я впевнився в цьому, відчинивши другі дверцята. Букети були всіляких розмірів і різновидів. Але всі — сухі, ніби пролежали тут не один місяць, якщо не рік.

Що за в біса?!

Я не знав, як і де опинився та що то за... істота.

На грудях відчувалося щось тепле й липке. Опустивши очі, побачив величезну темну пляму, яка перетворила сорочку на закривавлену ганчірку. З пораненої руки безперестанку сочилося.

Я роззирнувся, схопившись за ліжко. Чисте біле простирadlo вмить забруднилося червоними відбитками рук. Насилу відірвавши шматок тканини, якомога тугіше перев'язав руку, не звертаючи уваги на пронизливий біль. Бандаж вийшов жахливим. Я був шульгою та не міг вправно керувати правицею. На тканині миттєво з'явилися темно-червоні плями.

Одразу промайнула думка: я ж не перевіряв простору під ліжком. Відсахнувшись від нього, проковзнув по підлозі й притиснувся спиною до стіни біля шафи. Рука нестерпно боліла, але я зосередився на мороці під ліжком. Там і справді щось було. З темряви, куди майже